

ikke i mindste Maade berettigede ham til at lægge ind deri. Det ærede Medlem angav, at jeg havde sagt eller ment med mine Ord, at Staten kunde være tilfreds, naar Børnene blot fik det Lavmaal af Kundskaber, som der krævedes af det offentlige, selv om dette skete i 7 Maaneder i Stedet for i 11 til 12, for saa kunde man benytte de 5 Maaneder til at udnytte Børnenes Arbejdskraft. Det var derfor, man satte Pris paa at have den Frihed, som man har indenfor Friskolen. Jeg har ikke udtalt noget som helst, som kan berettigede det ærede Medlem til at nære denne fuldstændig urigtige Opfattelse af mine Ord. Men der er en saa himmelvid Forskel mellem det ærede Medlems Opfattelse af Skolen og min, at en videre Forhandling mellem os om dette Emne vel vanskelig kan føres. Jeg har tidligere ved Finanslovens Behandling haft rig Lejlighed til at udtale mig derom, og jeg skal derfor ikke komme tilbage dertil. Det ærede Medlem mener, at det er Samfundet, der har Ansvaret med Hensyn til Børnenes Undervisning. Jeg mener, det er Forældrene, der have det og bør have det. Disse to Opfattelser staa overfor hinanden. Jeg hævder min, og det ærede Medlem maa have Lov til at hævde sin. Maa jeg blot som Bevis for, at det ikke er Hensynet til at kunne benytte de 5 Maaneder til Udbygning af Børnene, der er det afgørende for os, gøre opmærksom paa, at jeg har hørt mange Lærere i den offentlige Skole udtale, at det, de mest beklagede sig over med Hensyn til Friskolen, var, at de paa de Steder, hvor der var Friskoler, savnede i den offentlige Skole Børnene fra de mest interesserede Hjem. Det er et tydeligt Vidnesbyrd om, at det er ikke de Folk, der søge at udbytte Børnene, der oprette Friskoler.

K. M. Klausen: Det ærede Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup) vilde ikke have det lagt ind i sine Udtalelser, som jeg lagde deri, men naar han har brugt de Udtalelser, jeg citerede, maa han finde sig i, at de blive forstaaede, som jeg synes, de kunne og bør forstaaes, nemlig saaledes, at naar blot et Barn i Løbet af 7 Maaneder kan faa det lille Maal af Kundskaber, har Staten ikke den mindste Anledning til at blande sig i Skolens Gerning. Jo, det har Staten heldigvis, og det bør den ogsaa have. Den bør ikke finde sig i, at et Barn faar Lov til at forsømme Skolen. Derfor siger jeg, at de Herrer Friskolemænd nok ville have Statens Penge,

men Tilsynet og Kontrollen og Pligterne ville de helst være fritagne for. Det ærede Medlem siger, at han har hørt Lærere klage over, at de Børn, der kom fra de mest skoleinteresserede Hjem, gik i Friskolen. Det er meget muligt, at det er Tilfældet, der er jo mange Forældre, der have Lyst til at lave noget for sig selv og skaffe sig en Klasseskole, og som ikke holde af, at deres Børn blandes mellem andre Børn. Derfor tage de dem ud og sætte dem i Friskolen eller hen i en privat Realskole, hvad vi se mange Tilfælde af, og saa synker Fællesskolen mere og mere ned til at faa Præget af en Fattigskole.

Jensen-Sønderup: Jeg er tilfreds med, at det ærede Medlem indrømmer, at det er rigtigt, at de Børn, der gaa i Friskolen, komme fra de mest interesserede Hjem. Hvorledes dette kan forliges med den Mening, at det netop skulde være Hensynet til Børnenes Udbygning, der diktere de paagældende Forældre deres Stilling til Friskolen, overlader jeg til Tinget at afgøre.

Martin Madsen Halsted: Jeg skal først sige til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), at det forbavser mig noget, at hver Gang, han skal tale, enten i Finanslovsager eller Skolesager, kort sagt, hvor vi have fælles Arbejde, bliver ikke Sagen, men Agitationen Nr. 1, idet han sædvanlig henvender sig til mig med en Anklage over den Stilling, jeg har indtaget. Jeg har gentagne Gange sagt til ham, at det maa være Reminiscenser fra hans Skolemestergerning, som han for Resten aldrig burde have forladt, naar han saa stærkt føler Trang til at opdrage paa mig. Min Stilling bliver en Sag mellem mig og mine Vælgere og vedrører aldeles ikke det ærede Medlem. Jeg synes, han skulde indskrænke sig til at forsvare sin Stilling, det kan han faa Sjov nok med endda.

Hvad denne Sag angaar, er det ganske usandt, hvad det ærede Medlem siger, at jeg har ladet Byerne i Stikken. Jeg kunde med større Ret sige til ham, at han med alle de Ændringsforslag, han har stillet, har ladet Lærerne i Stikken, thi han vidste meget godt, da han stillede dem, at med disse Ændringer var det umuligt at faa en Lønningslov for Lærerne. Jeg indrømmer gerne, at jeg har strakt mig vidt i forskellige Retninger. For mig har det nemlig været Nr. 1, at vi virkelig fik en Lønningslov. Om Kommunerne